

Вічність належить нам. І кожен візьме собі стільки, скільки вміститься у жменях. Тільки не розсипте, бо свого часу Бог неухважно розчепірів пальці – і от тепер на небі стільки зірок, що не порахувати навіть нашим нащадкам.

Олег Авраменко не потребує рекомендацій. І його новий роман як завжди динамічний, несподіваний, розумний, – словом, фірмовий авраменківський.

Випадкова зустріч приводить головного героя у табір заколотників. Режим інопланетних загарбників, який, здавалося, житиме вічно, раптом починає тріщати по швах... Але переповідати художні твори – справа невдячна. Єдине, що хочеться зауважити, – авторові вдалося уникнути традиційних фантастичних вад і не потрапити у звичні жанрові пастки. Характери тут виписані з бальзаківською ретельністю, сюжет накручується так, що позаздрив би сам Хаггард. А проблеми консервації людської культури й альтернативного розвитку цивілізації майстерно вплетені у тканину бойовика.

Навіть сили добра, що мають урешті-решт перемогти, виявляються не такими вже і добрими. А сили зла – не такими вже і злими. Інакше кажучи, все, як у нашому житті. Бо це книжка про нас із вами. І до бісової мами космольоти та просторові переходи.

Адже вічність насправді у наших руках. Просто у жменях.